

УДК: 332.13:005.001

Мазур А.Г., д.е.н., професор,
Підвальна О.Г., к.е.н.
Колесник Т.В., асистент

Вінницький національний аграрний університет

ПРОБЛЕМАТИКА ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНОГО ЗМІСТУ РЕГУЛЮВАННЯ МІЖРЕГІОНАЛЬНОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Розглядаються науково-теоретичні засади формування міжрегіонального регулювання як економічної категорії та домінуючої функції міжрегіонального управління; аналізуються тенденції міжрегіонального розвитку регіональних економічних систем; пропонується категорійний апарат та наукова методологія міжрегіонального регулювання у вигляді дії економічних законів, їх прояву в стійких закономірностях, наукових принципах, методах і факторах впливу згідно вимог теорії економічних систем.

Ключові слова: регіональна економіка, регіон, економічний район, макрорегіон, міжрегіональне регулювання, економічні закони, закономірності, принципи, методи.

Процеси регіоналізації національної і світової економіки вимагають обґрунтування і створення відповідної економічної теорії, оскільки багато явищ суспільного життя сьогодні не знаходять свого наукового пояснення. Стає очевидним “розрив” знань між двома його масивами – мікро- та макроекономікою. По великому рахунку мова йде про упорядкування просторових систем господарської діяльності в рамках загального наукового напрямку – регіоналістики. Це пояснюється новітніми тенденціями просторової організації економічного життя, що проявляється на практиці у:

- зміні форм територіальної організації виробництва, що проявляється в його деконцентрації, поселення і управління;
- зміні виробничих умов на основі роздержавлення управління та переорієнтації цілей виробничої діяльності переважно на забезпечення якості життя населення територій;
- переосмисленні місця регіональної економіки з підсистеми загальної економічної системи до самостійної системи, оскільки за ознакою економічної доцільності вона підпадає вимогам неоінституціоналізму. При

цьому з'ясовується, що об'єктивний зріз знань про ефективність регіонального відтворення досягається за рахунок врахування в економіці нової групи витрат, які Рональд Коунз називає "трансакційними" [1, с.146]. Його підтримує Д. Норд, який справедливо зауважує, що в ринку економічний обмін не може бути безкоштовним, оскільки збір і обробка інформації, ведення переговорів, укладання та виконання контрактів не можуть здійснюватися безкоштовно. Прагнення по зниженню цих витрат слугує однією із причин створення організаційних структур територіального типу. За економічною логікою вони відносяться до регіональної економіки, окрім економічної вигоди ставлять за мету краще використання місцевих ресурсів, збалансований розвиток територій, досягнення якості життя населення одно типових економічних районів [2, с.62].

Метою дослідження. Зазначимо як аксіому, що економічний простір національної економіки має внутрішню диференціацію і являє собою багаторівневу регіональну модель: національну, міжрегіональну, власне регіональну і місцеву економіки (рис. 1)

Така модель просторового розвитку функціонує як сукупність взаємопов'язаних регіональних економічних систем в рамках утворення і функціонування спільного національного ринку.

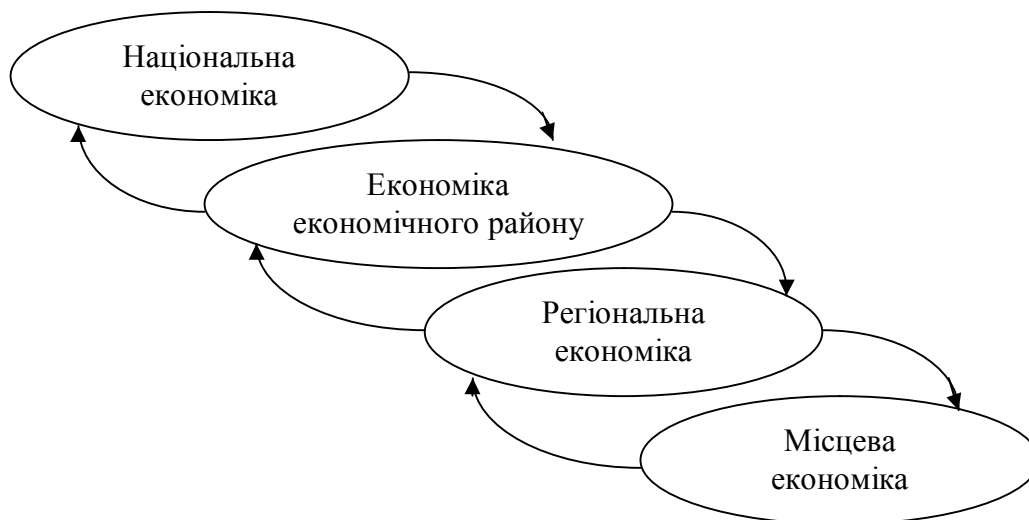

Рис. 1 Взаємозалежність економічних систем в національній економіці

Визначення того факту, що національна економіка є доволі диференційованою породжує пряму рекомендацію для органів управління усіх рівнів – від місцевого до національного, налагоджувати, зміцнювати та підтримувати зв'язки між регіональними економічними спільнотами в рамках

регулювання пропорцій і збалансованості розвитку та формування диференційованої управлінської системи, заснованої на партнерських засадах.

Для опису і характеристики регулюючого впливу в міжрегіональних економічних системах є необхідність чіткого визначення термінологічних понять “регіон” і “економічний район”, з однієї сторони, і “управління” та “регулювання”, з іншої. Бачення регіону як в регіоналістиці, так і в регіональній економіці є неоднозначним. В зарубіжних публікаціях використання цього терміну пропонується у різних значеннях: від великих територіальних утворень (Захід, Схід), до місцевих територіальних громад [3, с.586]. Неконкретне тлумачення терміну пропонує і вітчизняна наука: регіон – це адміністративна одиниця субнаціонального рівня, в якій визначено центр і соціально-економічний простір, що тяжіє до нього [4]; частина агросфери, що само організувалася під впливом активного урбоцентру [5]; господарська територія, що виділяється всередині країни своїми економіко-географічними особливостями [6]; певна територія держави чи групи держав, яка є однорідною за певними критеріями (економічними, демографічними, економічними, етнічними, культурними), що відрізняють її від інших територій [7]. Чинне законодавство також не містить однозначного поняття “регіон”, в ст. 132 Конституції України зазначається, що однією із засад територіального устрою країни є збалансований розвиток регіонів. При цьому зміст даного терміну не розкривається [8]. Більш конкретну аргументацію ми знаходимо в Законі України “Про стимулювання розвитку регіонів”, де записано, що “регіон – це суб’єкт системи адміністративно-територіального устрою країни: Автономна Республіка Крим, області, міста Київ та Севастополь”. Район як адміністративно-територіальна одиниця в даному законі регіоном не визначається [9]. Таким чином, для потреб регіоналістики та обґрунтування ефективності функціонування регіональної економіки як окремої економічної системи визначення регіону в межах існуючих адміністративних областей є доцільною практикою, оскільки такі утворення є бюджетоутворюючими і мають самостійну систему управління.

В той же час для вивчення усіх без винятку територій країни вітчизняна регіоналістика оперує і терміном “економічний район”, під яким розуміється сукупність одно типових регіонів, виділених за відповідними ознаками. З точки зору регіонального та економічно, соціально і екологічно ефективного використання сукупного ресурсного потенціалу територій масштабний ранг нинішньої області як основної бюджетоформуючої ланки на етапі сталого економічного зростання може стати просто недостатнім. Досвід розвинутих країн Європи із суттєвими регіонально диференційованими суспільно-економічними та природно-економічними умовами господарювання

(Німеччина, Росія, Іспанія, Велика Британія) показує, що для економіки, яка фактично розвивається, оптимальним масштабним рангом бюджетоформуючої ланки є територія, що дорівнює за площею і населенням 2-3м областям України.

Тому виділення крупних економічних районів за ознакою спеціалізації виробничо-господарської діяльності слід розглядати не тільки і не стільки як предмет вивчення, а поперед усе як доцільну практику господарювання на зразок країн Європейського Союзу.

Існують і інші теоретичні проблеми з обґрунтування змісту категорій управління і регулювання, з однієї сторони, та регулювання і міжрегіональне регулювання, з іншої. В першому випадку співвідношення понять є визначальним: управління є більш широким по змісту включає в перелік основних функцій, серед них прийнято виділяти як домінуючу із них – регулювання. Іншими словами, в умовах ринкової економіки регулювання – це “звужене” управління соціально-економічними процесами на перелік інструментів і засобів впливу на об’єкти господарської практики.

Що стосується регулювання і міжрегіонального регулювання, то тут прослідковується співвідношення категорій від загального до часткового, тобто міжрегіональне регулювання слід тлумачити як одну із форм загального регулюючого впливу.

Об’єктивна необхідність міжрегіонального регулювання диктується наявними об’єктивними обставинами. Функціональні відносини між окремими регіональними системами не обмежуються кордонами адміністративних областей, з іншої сторони, кожен регіон (область) не може мати виняткових умов розвитку. В цьому випадку визначальною характеристикою міжрегіонального розвитку є взаємозалежність економічних районів у форматі спільного національного ринку. Сучасні реалії, що проявляються у невиправданій диференціації розвитку регіонів лише підкреслюють необхідність міжрегіональної взаємодії, оскільки активно розвивається:

- диференціація за суспільно-економічними та політичними пріоритетами, ідеологією реформ на рівні регіонів, баченням майбутнього кожного регіону в перспективі, що носить так званий концептуальний характер;
- диференціація за показниками розвитку суспільного виробництва в галузях та сферах регіональної економіки: промисловості, сільському господарстві, інфраструктурі, що носить структурний характер;
- диференціація регіонів за показниками соціально-економічного розвитку, серед яких кінцевими можна вважати рівень та якість життя населення регіону, що носить в собі соціальну складову;

- диференціація за характером процесів економічного відтворення, що проявляється у збільшенні чисельності так званих депресивних регіонів або територій, низькому рівні економічної активності, бідності населення, на протигагу тим територіям, розвиток яких має ознаки стабільного характеру.

Зазначені тенденції підкреслюють наявність глибокого розриву в економічних, технологічних та фінансових зв'язках між промисловими (Придніпров'я, Донбас, Харківщина) і сільськогосподарськими (Поділля, Полісся, Карпатським та меншою мірою Південним і Центральним) економічними районами. За своєю економічною сутністю – це проблема міжрегіонального рівня. Тому в економічній літературі дедалі наполегливіше дискутується питання про доцільність розгляду міжрегіональних економічних зв'язків як окремої функції управління. Єдиного підходу до цього питання поки що не існує, однак практика свідчить про дещо інше; спонтанно формуються і інтенсивно розвиваються як мінімум чотири форми міжрегіональної організації виробництва.

Територіальна спеціалізація виробництва, яка базується на перевагах територіального поділу праці і об'єктивно залежить від сприятливих природних та соціально-економічних чинників.

Міжрегіональна інтеграція виробництва, яка раніше базувалася на перевагах територіальної інтеграції праці і плановому супроводі міжрегіональних виробничих зв'язків, нині перейшла в режим самоорганізації, за винятком зв'язків між структурними підрозділами національних компаній, що розміщуються в різних регіонах.

Територіальна концентрація виробництва і капіталу, яка раніше проявлялася у плановому зосередженні державного виробництва і капіталу у певних регіонах, сьогодні формується, в основному, не за рахунок державного, а акціонерного і приватного капіталу, причому у тих регіонах, які приносять максимальні доходи.

Транскордонна інтеграція регіональних економік, коли один або декілька економічних регіонів стають часткою двох чи більше економічних систем інших країн. Утворення таких спільнот розглядається як: спосіб швидкого трансформування господарських комплексів на основі переваг міжнародного співробітництва; форма міжрегіонального об'єднання для протистояння сильнішим суб'єктам світової економіки; можливість інтеграції в межах нового регіону для формування додаткових конкурентних переваг.

Вищевикладене дозволяє вважати міжрегіональний обмін продукцією і послугами частиною національних господарських зв'язків, яка має самостійне значення. В сутності, формуються міжрегіональні економічні системи, які поки що не піддаються регулюючому впливу як з боку держави, так і самих регіонів.

За цих умов теза про міжрегіональне управління і міжрегіональне регулювання є актуальною і доцільною, попри труднощі наукового обґрунтування цих категорій.

Як відправну точку до теоретичних узагальнень підкреслимо, що регіональне управління сьогодні трактується як цілеспрямований вплив відповідних органів влади на суб'єктів господарської діяльності в адміністративно-локалізованій території (область, адміністративний район) з метою підтримки відповідної якості життя населення на основі збалансованого і пропорційного розвитку усіх сфер суспільного виробництва [10, с.140]. Тоді під міжрегіональним управлінням, на нашу думку, слід розуміти цілеспрямований вплив на формування макротериторіальних пропорцій розвитку та формування механізмів міжрегіональної інтеграції за рахунок оптимізації економічних, адміністративних і правових важелів, фінансово-кредитної банківської системи, вертикальних і горизонтальних взаємозв'язків, виваженої державної і регіональної політики. Похідним від регіонального управління є міжрегіональне регулювання, яке розуміється нами як процес формування пропорцій розширеного відтворення в міжрегіональних територіально-виробничих утвореннях з метою ефективного використання на засадах спеціалізації природно-ресурсного, промислового, сільськогосподарського та інтелектуального потенціалу в рамках формування спільного національного ринку. В змістовному плані міжрегіональне регулювання включає в собі: формування інфраструктури однорідного економічного простору; досягнення збалансування потреб в продукції і послугах між регіонами; розвиток спеціалізації виробництва на однорідних територіях; удосконалення структури просторової організації економіки; розвиток транскордонного співробітництва тощо.

Запровадження наукової організації міжрегіональних відносин так чи інакше передбачає формування методологічних основ регулювання згідно з вимогами теорії економічних систем. В даному випадку мова йде про відповідність регулювання вимогам дії економічних законів розвитку, їх прояву у вигляді стійких закономірностей, визначення як керівних ідей наукових принципів, методів здійснення регулюючого впливу, врахування сукупності чинників та факторів просторової організації економіки тощо. В цій системній взаємодії закони відображають причинно-наслідкові зв'язки, тобто такі, коли залежності між причиною і наслідком однозначні. При цьому закони діють як сукупна сила, прояв дії якої є незаперечним, а наслідок однозначним, тому зв'язки їм, досягається найбільш точне передбачення (прогнозування) стану процесів.

У сучасному суспільстві на формування і розвиток регіональної економіки найбільший вплив чинять наступні загальні економічні закони: сталого розвитку продуктивних сил; територіального поділу праці; економії робочого часу; поєднання управління з господарською самостійністю, наукової організації управління; регіоналізації і глобалізації.

Із вище визначеної сукупності законів найбільшу роль відіграє закон сталого розвитку продуктивних сил, оскільки він визначає стратегічний напрям досягнення комплексного розвитку економічної, соціальної та екологічної складових регіональної господарської системи. Основна ідея сталого розвитку щодо продуктивних сил полягає у посиленні соціальної складової, забезпеченні раціонального природокористування, відтворенні ресурсної бази виробництва, реструктуризації господарського комплексу регіону у зв'язку з новими економічними і соціальними умовами.

Немаловажну роль у розвитку регіональних економічних систем відіграє закон регіоналізації і глобалізації економіки. Його вимоги носять двоєдиний зміст: делегування повноважень стосовно управління виробничо-господарською діяльністю територій на рівень регіонів і міжрегіональних утворень та розміщення виробництв у просторі в залежності від мінімізації витрат.

Закон погодження інтересів у цій системі вимагає, щоб за допомогою регулюючих засобів надати особистим, груповим, регіональним, міжрегіональним і загальнодержавним інтересам єдино бажаний напрям діяльності в досягненні визначеної мети з найменшими затратами часу та ресурсів.

Поєднання регулювання з господарською самостійністю націлює на досягнення ділової взаємодії влади і виробничо-господарської діяльності, іншими словами, взаємодії політики і економіки. Національна економічна система складається із сукупності систем нижчого порядку – макрорегіонів, регіонів, адміністративних районів і головної виробничої ланки – підприємства. Зв'язки між ними дуже непрості, а часто і суперечливі; кожна із них володіє цілісністю, динамізмом і в той же час органічно входить в іншу, більш високу систему, що передбачає дотримання відповідної пропорційності, збалансованості і синхронізації в темпах і напрямках їх розвитку.

Закон наукової організації управління передбачає поперед усе чіткого розмежування функцій, прав і відповідальності між рівновеликими економічними системами: державою, макрорегіонами, регіонами, місцевим самоврядуванням і, власне, підприємствами усіх форм власності. В кінцевому підсумку йдеться про розподіл управлінської праці на кожному рівні і, відповідно, змісту регулюючого впливу.

Ефект від інтеграції виробництва між регіонами виникає завдяки дії і універсального закону економії часу, який проявляється в різних формах підвищення ефективності використання виробничих ресурсів. При цьому територіальне і організаційне зближення регіональних виробничих систем разом із зниженням питомих суспільно-необхідних витрат у зв'язку з концентрацією спеціалізованих виробництв, стає могутнім чинником економічного зростання.

Сукупна дія економічних законів, спрямованих на створення міжрегіональних цілісних економічних систем дозволяє забезпечити такі економічні вигоди:

- концентрувати матеріальні, трудові, фінансові, природно-сировинні ресурси на вирішення програм розвитку міжрегіонального характеру;
- маневрувати фінансовими і матеріальними ресурсами для вирішення нагальних соціально-економічних завдань;
- формувати ефективні фінансово-виробничі групи, що володіють потужним потенціалом відтворення на великих територіях і спрямовувати їх зусилля на розвиток однотипового економічного простору;
- значною мірою розвантажити державне управління, що дасть йому змогу зосередитись на вирішенні стратегічних завдань;
- удосконалити фінансово-кредитну і податкову політику, оскільки весь тягар щодо вирішення економічних завдань переноситься з центру у регіональні утворення.

Невід'ємною складовою наукової методології міжрегіонального регулювання слід вважати визначення стійких закономірностей взаємодії регіонів. По великому рахунку вони визначають побудову і функціонування макрорегіону як економічної системи.

Системний аналіз економічних законів дозволяє окреслити наступні закономірності регулювання міжрегіональної економіки (рис. 2).

Конкретно проаналізуємо основні із них.

Відносну автономність розвитку економічних районів слід розуміти як можливість створення в них (Поділля, Полісся, Придніпров'я) міжрегіональних структур (кластерів, фінансово-економічних груп, компаній), єврорегіонів в рамках відтворювального циклу виробництва переважно за рахунок наявного природно-ресурсного потенціалу.

Самоорганізація і дієздатність підкреслює той факт, що, по-перше, в таких макросистемах відсутнє зовнішнє керівництво і обмежене внутрішнє, тобто такі системи регулюються переважно на основі дії економічних законів, а по-друге, подібні системи мають можливість самозабезпечення і орієнтуються на власні фінансові, економічні і природні ресурси.

Наявність індивідуальної територіальної структури виходить із виробничо-господарської спеціалізації макрорегіонів. Наприклад, Донбас спеціалізується на гірничо-рудній промисловості, Поділля - на виробництві і переробці сільськогосподарської продукції, Карпатський економічний район – на природно-рекреаційній діяльності і т.п.

Рис. 2. Основні закономірності регулювання міжрегіональної економіки

Реалізація дії економічних законів і закономірностей потребує розробки певних правил їх використання у вигляді наукових принципів. Принципи регулювання піддаються науковому методу класифікації і для цілей дослідження можуть бути визначені як: загальноекономічні (державні), міжрегіональні та власне регіональні. Із всієї сукупності принципів нас цікавить група міжрегіонального типу (рис. 3).

Принцип комплексного розміщення виробництва продукції і послуг в макроекономічних утвореннях передбачає поперед усе ефективне використання природних ресурсів, раціоналізацію облаштування однорідного економічного простору із залученням трудових ресурсів різних локалізованих територій, встановлення ефективних виробничих зв'язків між підприємствами та створення однорідної виробничої інфраструктури для обслуговування локальних виробничих комплексів.

Принцип внутрішньодержавного та міжнародного поділу праці. На основі цього принципу країна в цілому, в її складі макрорегіони і власне самі регіони повинні розвивати ті галузі виробництва, для яких складаються найкращі умови і які характеризуються конкурентоспроможністю на світових ринках та користуються постійним попитом на внутрішньому ринку.

Принцип збалансованості та пропорційності розвитку і розміщення виробництва передбачає дотримання рівноваги між виробничими потужностями і обсягом виробництва на великих територіях, з одного боку, і наявністю сировинних, паливно-енергетичних, трудових, сільськогосподарських макрорегіонів – з іншого, а також між виробничою і соціальною сферами.

Рис. 3. Структура принципів міжрегіонального регулювання економіки

Принцип міжнародної інтеграції регіональних економічних спільнот формується із припущення, що національна економіка і економіка України просторово не співпадають. Перша із них функціонує в рамках спільного

національного ринку, друга – виходить за межі кордонів України, формуючи регіональні утворення на зразок єврорегіонів.

Принцип міжрегіональної інтеграції регіональних економічних систем в рамках функціонування національного спільного ринку орієнтує на взаємовигідний обмін продукцією, що регулюється між адміністративними областями і містами суто ринковими відносинами. В удосконаленні міжрегіональних економічних зв'язків першочергове завдання відводиться розширенню вивозу продукції переробних галузей регіонів, що сприяє розширенню ємкості споживчого ринку.

Принципи регулювання міжрегіональних відносин реалізуються через відповідні методи, що являють собою сукупність конкретних регулюючих засобів впливу на об'єкт господарської практики для вирішення конкретних управлінських завдань. Взаємозв'язок між принципами регулювання і методами їх здійснення є неоднозначними, оскільки принципи регуляторного впливу визначають методи, а не навпаки. За своєю структурою методи регулювання поділяються на економічні, інституційні, правові, адміністративні, суспільні. Зміст цих методів (а вони відносяться до будь-якої економічної системи) корегується на перелік інструментів впливу регулювання, необхідних для досягнення пропорційності відтворення міжрегіональних відносин.

При цьому, економічні методи впливу включають в себе: бюджетно-податкову, грошово-кредитну, митну, цінову політику; структурне реформування і розміщення інфраструктури ринкового господарства.

Адміністративні методи спрямовані переважно на контроль за монополізацією ринків і реалізуються через ліцензування, квотування, сертифікацію продукції, державні і регіональні замовлення, місцеві податки і збори, поетапну реструктуризацію регіональних і міжрегіональних економічних утворень.

Інституційна складова методологічного впливу заснована на формуванні (державних, міжрегіональних, регіональних, місцевих) фондів підтримки інфраструктури ринків різного масштабу локалізації, розвитку форм власності та їх адаптації до зміни умов господарювання.

Правові методи спрямовані перед усе на дотримання норм права і існуючого законодавства в господарській сфері. Їх особливість полягає в чіткому визначенні функцій і повноважень регулювання на всіх рівнях управлінської вертикалі.

Методи суспільного регулювання формуються суспільними організаціями, які ставлять за мету захист конституційно закріплених прав учасників економічного простору. До них відносяться професійні спілки, суспільні організації, спілки підприємців тощо.

Реалізація принципів та методів регулювання розвитку регіональних економічних систем повинна здійснюватись з урахуванням дії конкретних факторів, під якими розуміють сукупність аргументів (причин), які зумовлюють особливості економічних територій в національній економіці. Фактори прийнято поділяти на такі групи: природно-ресурсні, демографічні, соціально-економічні, геополітичні та інші. Вони визначають кількісні і якісні характеристики видів господарської діяльності на тій чи іншій території, впливають на обсяги виробництва та його галузі, визначають соціальні пріоритети розвитку і в цілому слугують одним із важливих інструментів вирішення різнопланових економічних завдань.

Висновки. Таким чином, регіоналізація та глобалізація економіки об'єктивно призводить до глибокої диференціації національного економічного простору, в якому як окремий об'єкт дослідження та суб'єкт господарювання виступають міжрегіональні економічні системи. Досягнення пропорцій їх розвитку у напрямі формування спільного національного ринку потребує виваженого регулюючого впливу з боку держави, регіонів і власне міжрегіональних утворень регіонального типу. Знайдення погоджувальних дій в рамках розподілу повноважень, механізмів та засобів регулюючого впливу на ці процеси знаменує собою ефективний розвиток усіх економічних систем в складі національної економіки. В цьому плані дія економічних законів у вигляді стійких закономірностей, визначення наукових принципів, методів та факторів впливу на процеси міжрегіонального регулювання дозволяє окреслити його існуючу наукову методологію, що відповідає вимогам теорії економічних систем.

Література

1. Коунз Р. Природа фирмы / Р. Коунз// В сб. "Теория фирмы". – СПб.: Экономическая школа, 1995. – 286с.
2. Нестеренко А.М. Экономика и институциональная теория / А.М. Нестеренко. – М.: УРСС, 2002. – 282с.
3. Данилишин Б.М., Клиновий Д.В., Пепа Т.В. Развитие продуктивных сил і регіональна економіка / [за ред. Б.М. Данилишина]. – Ніжин: ТОВ "Видавництво "Аспект-Поліграф"", 2007. – 688с.
4. "Круглый стол" журнала "Регион – проблемы и перспективы" // Регион, 1997. - №1. – С.9-12.

5. Шилов М.И. Три подхода к понятию “регион” /М.И. Шилов// Регион: Экономика и социология. – 1997. - №4. – С.24-28.
 6. Ковальов О.П. Регіональний розвиток: погляд на сто років вперед / О.П. Ковальов// Регіональні перспективи. – 2003. - №7-8. – С.3-11.
 7. Симоненко В.К. Регіони України: проблеми розвитку / В.К. Симоненко . – К.: Прогрес. – 1997. – 262с.
 8. Конституція України, прийнята на 5-ій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. - №30. – С.381-417.
 9. Закон України “Про стимулювання розвитку регіонів” // Відомості Верховної Ради України. – 2007. - №54. – С.80-88.
 10. Мазур А.Г. Управління в регіональних економічних системах: теорія, методологія, практика / А.Г.Мазур . – Вінниця: ТОВ “Консоль”, 2003. – 163с.
-

Summary

The problems of theoretical-methodological context in regulating interregional economic development. / Mazur A.H., Pidvalna O.H., Kolesnyk T.V.

Scientific- theoretical foundations of forming interregional regulation as economic category and the prevailing function of interregional management are examined; the trends of interregional development of regional economic systems are analyzed; category system and scientific methodology of interregional regulating in the form of economic law’s functioning, their display in stable regularity as well as in scientific principles, methods and factors of influence according to the economic system theory are proposed.

Key words: regional economy, region, economic region, macro region, interregional regulating, economic laws, regularity, principles, methods